

Markéta Šichtařová: Kam emigrovat?

- CZ24 News | 25. srpna 2021

EU/ČÍNA/USA: Nové kolo dělení světa dávno začalo. Čína zařadila do své sféry vlivu Afriku a bude časem pokračovat Evropou. Čínská sféra vlivu bude ale jiná, než jsme znali třeba od Velké Británie nebo USA.

Američané měli tendenci vnucovat světu třeba i silou svou verzi demokracie a svobody. Čína bude dělat to samé. Jen její pojetí světa bude diametrálně odlišné.

Náš region střední Evropy byl vždy nárazníkový. Chtěli ho ovládnout Frankové, Germáni, Rusové – a nejspíš totéž budou chtít i Číňané. Jejich vize ovládnutí bude ale mít podobu ekonomického využití. Nula ideologie, 100 % užitnosti. Růst velmocí bývá rychlý. Možná budeme ještě překvapeni.

Někdo si může říct, že tyto geopolitické věci neovlivní a že se prostě stanou i bez něj – tak proč by o nich přemýšlel? Jistě, neovlivní je. Ale vzpomeňme si, jak Židé, kteří počátkem třicátých let dvacátého století jen přihlíželi tomu, co se kolem nich děje, se pak divili. A jiní Židé, kteří jen nepřihlíželi, ale vše včas prodali, zašili zlaté mince do kabátu a včas se vydali na cestu mimo Evropu, se zachránili. Proto je třeba sledovat i globální dění.

Je ale ještě vůbec kam emigrovat, kdyby „něco“?

Před sto lety bylo dost jasné, kam by měl člověk z Evropy emigrovat. Jasnou odpovědí byly USA. Dnes to jasné vůbec není. Svoboda v pravém slova smyslu je pošlapávána skoro všude. Už ani v USA nelze říkat, co si člověk myslí, aniž by se musel bát o práci.

Někdo namítne, že v mnoha zemích končí demokracie – s tím ale nesouhlasím. Demokracie je vláda většiny. I totalitární systém může být demokratický – pokud si ho většina přeje a diktátora dosadí... Bleskový postup Talibánu v Afghánistánu naznačuje, že Talibán musí mít značnou podporu u veřejnosti, i když samozřejmě ne stoprocentní – kdyby měl podporu malou, větší část obyvatel by se mu stavěla na odpor a jeho postup by nemohl být tak rychlý. Že Talibán zabíjí civilisty a že se nám to v Evropě nelíbí, je už věc jiná – v jistém slova smyslu i to musí zjevně mít podporu značné části obyvatel a tedy jakési pofiderní prvky „demokracie“.

Nehledejme tedy země demokratické, hledejme země svobodné a blízké našemu vnímání. V tomto smyslu to není tak dlouho, co se v případě potřeby pro emigraci ještě nabízela Británie nebo Austrálie. Jenže dneska už je Británie se svobodou stejně na štíru jako další západoevropské země. Nějak se mi na jazyk dere spojení „lidově demokratické socialistické západoevropské země“.

Afrika je sice krásná, jenomže je velmi pravděpodobné, že to, co přišlo v Jihoafrické republice, přijde časem na celém kontinentu. Rasismus „naruby“ je na vzestupu po celém kontinentu. A opět nejde o nic jiného než o tu nejprimitivnější formu kolektivismu.

Kolektivismus má v Evropě a v USA poněkud sofistikovanější podobu než v někdejším Sovětském svazu a víc než po vyniknutí jednotlivce majetkem jde po vyniknutí jednotlivce nezávislým myšlením: Majorita se má obětovat minoritě, místo samostatného myšlení a zpracování faktů máme věřit emotivním ideologiím: zelené, genderové, nebo třeba covidové.

V Africe společnost jako celek ještě tak daleko nedošla a vzestup kolektivismu se demonstruje svou nejprimitivnější formou, totiž rasismem. Kolektivismus je to ovšem krystalický. Staví na příslušnosti

ke skupině (kde klíčem je barva pleti), ignoruje a popírá individuální povahové rysy jednotlivce. „Hodnota“ jednotlivce je v rasismu dána jeho příslušností ke skupině, nikoliv tím, zda je člověk dobrý či špatný, morální či nemorální.

Kolektivismus je tedy čisté zlo, ať má jakoukoliv podobu, ať zdůrazňuje jakkoliv definovanou skupinu nad jakoukoliv formou individuality. Jeho nejhlubší myšlenkovou podstatou je vždy obětování jednotlivce „veřejnému zájmu“ a „kolektivu“.

Kolektivistické šrouby se utahují. Protože se utahují v Evropě, ve většině zemí Ameriky i v Africe, dá se čekat, že postupný nárůst uvidíme i v Asii.

Postupným vyškrtáváním tak zůstává snad jen něco málo zemí Latinské Ameriky, ale ani tady to není velká sláva. „Západ“ jako by za každou cenu usiloval o to rozložit sám sebe. Příkopy ve společnosti jsou z globálního hlediska rekordní. Už to dávno není souboj chudých a bohatých, levice a pravice, ale jednoduše kolektivistů a individualistů.

Zbývá tak jen jediné: Útěk co nejvíc mimo státní systém, do virtuálního prostoru, ke kryptoměnám, zlatu, šedé a barterové ekonomice, společně s čekáním, až pnutí přesáhne únosnou míru, zhoubná filozofie se zhroutí svou vlastní vahou a přijde znovu nevyhnutelný restart.

Autor: Markéta Šichtařová